

134 — Z. 28 — TƯƠNG CƯỚP ĐỜI MẠNG

lùi nép vào góc, tay chân run rẩy như chiếc lá trong cơn bão.

Như thông lệ. Ông có hai cận vệ đi kẹp hai bên. Chúng thuộc loại võ sĩ tù gương, mặt mày gớm ghiếc, dáng dấp khuynh khuynh, nhìn thoáng cũng biết là dân đao búa chính hiệu. Cả hai đều xoạc cẳng, thọc tay túi quần, miệng mím chặt. Chắc chúng có chớ lửa trong túi. Dấu xuất hiện tay không, chúng dư sức ăn tươi, nuốt sống bạch diện thư sinh Hoàng Tri.

Ông Vĩnh Chân bước lại, gằn giọng :

— Chào anh Hoàng Tri, chào nhà thám tử tư đại tài...

Ông Vĩnh Chân không thèm nhìn bà vợ căm. Đường như dưới mắt ông Thúy Thúy không có mặt trong phòng. Ông thần nhiên ngồi xuống ghế, rồi nói tiếp :

— Tôi tưởng anh chỉ giỏi chích lụi, không dè anh còn hành nghề thám tử điều tra nữa. Thấy anh còn trẻ, tương lai còn dài, tôi muốn bỏ qua cho anh, song nhân nhượng không dặng, là vì anh cố tình xia vào đời tư của tôi.

Hoàng Tri nói :

— Giết người không phải là chuyện riêng. Đó là sự phạm luật. Đó là hình tội...

TÌNH CẢM

135

— Ha, ha, anh sinh viên trường Thuộc năm thứ 6 giờ luật ra với cả tôi.. Ủ, đã luật thì nói luật luôn thể. Muốn truy tố, xét xử phải có bằng cớ. Bảo đảm với anh, cảnh sát và tòa án tìm ngàn đời cũng không thấy bằng cớ về vụ tôi giết người. À... tên hần là Trần Sơn. Hần ti toe với vợ tôi, người vợ có treo cưỡi, có hôn thú hần hỏi. Bằng cớ không có, vạn nhất có bằng cớ, tôi cũng được hưởng trường hợp giảm khinh tối đa, miễn nghị hoặc dăm ba tháng tù treo chiếu lệ, vì không quan tòa nào dung tha sự thông dâm.. không quan tòa nào trừng trị người chồng yếu vợ, người chồng trung thành với vợ bị vợ cãm sừng một cách khốn nạn lên đầu... anh nhìn lại vợ tôi anh sẽ thấy sự ngoại tình bản thủ, dè tiện hiện rõ trên mặt nàng...

Hoàng Tri quay về phía Thúy Thúy. Không... mắt nàng vẫn trong veo. Cặp mắt chân thành. Cặp mắt không biết lừa lọc. Người đẹp ngũ tiêu thường chung thủy...

Thúy Thúy há miệng, song không thốt được tiếng nào. Ông Vĩnh Chân nói :

— Hồi chiều anh nói là nàng khỏi căm. Hừ... anh dòn phép với tôi, tôi đã mang nàng đến khám những y sĩ thần kinh học lỗi lạc nhất, họ quả quyết là nàng á khẩu trọn đời.

— Lấy danh dự người thầy thuốc, tôi xin xác nhận..

— Lời thề cá trẻ chui ống của anh không xua đuổi được sự hoài nghi của tôi. Nàng nói được hả? Vậy anh yêu cầu nàng nói đi? Nói đi..

Thúy Thúy bưng mặt khóc nước nỏ. Ông Vĩnh Chân nói :

— Để tôi giải thích đầu đuôi hầu anh tỉnh ngộ... Thúy Thúy không phải là người yêu của tôi, đồng ý, tôi gặp đôi tuổi nàng, tình yêu khó thể xảy ra, nhưng nàng lấy tôi tự ý, không hề bị ép buộc. Nàng làm vợ tôi để đổi lấy sự thoải mái vật chất cho gia đình nàng. Thời đại này, ông già lấy vợ bằng tuổi con mình không còn là chuyện hãn hữu, giàu có như tôi chỉ cần ho một tiếng là gái tơ đến trình diện cả đống. Tôi để mắt tới Thúy Thúy vì nghe nói nàng ngoan, hiền, và nhất là... nhất là còn trinh, và không có tư tưởng phản bội. Điều kiện này rất hệ trọng, mai kia tôi nằm xuống, nàng sẽ thừa hưởng sản nghiệp vĩ đại của tôi, anh nghĩ coi, nếu nàng là người đàn bà xanh vỏ đỏ lòng...

Té ra nàng xanh vỏ đỏ lòng anh ạ... No cơm ấm cật, nàng sinh đốn, nàng về với tôi một thời gian rồi bất tỉnh với một thẳng chó chết, tên là Trần Sơn. Tôi đã tha cho nàng một lần, sau khi

cảnh cáo Trần Sơn, cấm hẳn hồ hèn trắng hoa phi pháp với nàng nữa. Hẳn vàng dạ, nàng cũng vàng dạ, không ngờ tình nào vẫn tấy ấy, đôi gian phụ dám phụ lại tiếp tục tấn tuồng trên bục trong dẫu, nàng ăn cắp tiền của tôi sang căn phố gần nhà cho Trần Sơn ở để được gần gũi và gặp gỡ hẳn thường ngày.

— Trần Sơn bị tề liệt mà ông... Ông ghen với người bán thân bất toại làm gì, tội nghiệp!

— Hừ... anh đừng tưởng hẳn tề liệt... hẳn chỉ tề liệt hai chân thôi. Tôi không giết nàng đã là nhân đạo lắm. Nói thật với anh, tôi bắt gặp nàng hôm ấy trong phòng Trần Sơn, tôi vung dao toan đâm chết nàng. Nàng quá sợ, lưỡi liu cứng, không nói được nữa. Thấy nàng mắc bệnh cảm tôi mới nguôi giận. Câu chuyện chỉ có thế, tuy nàng ngoại tình tôi vẫn yêu nàng, tôi hy vọng anh đã thông cảm hoàn cảnh đau khổ ngang trái của tôi mà để chúng tôi sống yên. Anh nghĩ sao? Anh Hoàng Trí?

Những cảm tức trong lòng Hoàng Trí bỗng dưng tan biến. Ông Vĩnh Chân nói đúng: không ai có thể đứng trước sự chia sớt ái tình của vợ. Ông khám phá được sự phản bội, ông không nổi nạng tay, ông còn yêu vợ, như thế đã quá nhiều, chàng đã nghi oan cho ông.

Ông Vĩnh Chân bắt tay Hoàng Tri, giọng thân mật :

— Thôi, chúng mình xí xóa sự hiểu lầm. Tôi xin mời anh đến nhà dự tiệc rượu. Xin lỗi anh đã làm phiền nhiều.

Ông ra lệnh cho cận vệ :

— Mày ra dẫn bọn ở ngoài về cô y tá được thông thả... Còn mày... mày đi ra xe.

Tên cận vệ chưa đụng đến da thịt Thúy Thúy thì nàng hất ra. Nàng ngó Hoàng Tri, mắt dăm lệ, như muốn cầu cứu. Chàng đứng yên. Nhiệm vụ của chàng đã hết, chàng không thể can thiệp vô lý và trái khoáy vào chuyện riêng của thiên hạ. Trần Sơn thông dâm với vợ ông Vĩnh Chân thì chết đáng đời. Nếu chàng ở vào địa vị ông ta, chàng cũng giết.

Ông Vĩnh Chân nghiêm mặt :

— Lần này ông Hoàng Tri đã hiểu sự thật, em đừng cầu cứu nữa, chẳng ai giúp kẻ trốn chúa lộn chồng đâu.

Ông Vĩnh Chân nắm cánh tay vợ kéo đi. Nàng giằng lại, dấm thù thụp vào ngực ông. Hai tên cận vệ vạm vỡ a lại. Thúy Thúy bỗng kêu lớn :

— Tôi cấm các anh... Tôi không phải là kẻ trốn chúa lộn chồng... Ông Vĩnh Chân nói láo... Yêu

cầu anh Hoàng Tri gọi cảnh sát.

Trời ơi, gia nhân Thúy Thúy vừa lấy lại tiếng nói đã mất. Nàng nói thao thao bất tuyệt, như thể nàng chưa bao giờ câm. Vĩnh Chân và bọn cận vệ lùi lại, mắt tròn tròn, miệng há hốc.

Thúy Thúy chỉ ngón tay vào mặt Vĩnh Chân, giọng danh thép như biện lý buộc tội trước tòa :

— Ông Vĩnh Chân, ông lường gạt cha mẹ tôi, ông dùng con bả, lá bạc để làm cha mẹ tôi mang công, mắc nợ, đến nỗi phải đem bán tôi cho ông. Trần Sơn và tôi yêu nhau từ nhỏ, chúng tôi chờ ngày trưởng thành để về với nhau thì ông dùng tiền bạc, và áp lực để chia uyên rẽ thúy. Tôi đại dốt đặt điều kiện với ông trong đêm tân hôn, tôi cho ông biết tôi đã có người tình là Trần Sơn, và lòng tôi theo chàng cho đến chết. Nếu ông chấp nhận điều kiện này tôi sẽ ở lại làm vợ, làm tôi mọi cho ông, hiến dâng thể xác và tuổi xuân cho ông, bằng không tôi sẽ tự vận. Tôi nghiệp thân tôi, mỗi tình giữa chúng tôi tuyệt đối trong sạch, chúng tôi yêu nhau bằng hồn, yêu nhau trong tưởng tượng, không hề bọn nhục dục, vậy mà ông ghen tuông, ông sai người ám hại chàng. May chàng thoát chết. Nhưng chàng mang tật trọn đời...

— Trần Sơn không bị thương ngoài mặt trận ?

— Không. Chàng mở cõi cha từ bé. Chàng chỉ còn mẹ già, trên 60 tuổi, nên chàng không phải nhập ngũ. Chàng đi làm nuôi mẹ. Chàng tin ở số mạng, chàng cao thượng lắm, chàng không ganh tị với ông Vĩnh Chân... chàng không ngừng cầu nguyện cho tôi được hạnh phúc bên chồng.. Sự cao thượng của chàng đã được ông Vĩnh Chân đền trả bằng máu. Một đêm, căn vệ của ông Vĩnh Chân chặn đường chàng, đâm chém túi bụi. Tướng chàng chết, chúng bỏ đi. Kỳ thật, chàng chỉ bị thương nặng. Xương sống bị đâm lũng, và chàng té bại nửa thân dưới. Chàng về Sài Gòn, ở gần nhà tôi, hàng ngày chúng tôi nhìn thấy nhau qua cửa sổ, chúng tôi không được trò chuyện với nhau, chứ đừng nói là giáp mặt nhau hàn huyên nữa. Ông Vĩnh Chân vẫn không tha, ông phăng ra cuộc hẹn hò thăm lặng, ông lừa bắt cóc Trần Sơn cùng mẹ chàng, đưa cả hai đến phòng tôi, và trước sự chứng kiến của tôi ông tra tấn cả hai cho đến chết...

— Tra tấn ?

— Phải, tra tấn vô cùng dã man. Đốt phỏng mình mẩy, nhổ rút móng tay, cắt tai, khoét mắt, như thể dưới thời Trung-cổ. Tôi lăn xả lại đòi chết bên chàng ông Vĩnh Chân toan giết luôn. Ông ngừng tay là vì tôi đột nhiên á khẩu. Đột nhiên.

tôi bị cảm. Trí nhớ hoàn toàn bị xáo trộn. Tôi biến thành cái xác không hồn. Con diên của tôi ngày một tăng. Tình cờ tôi được chớ vào đây... rồi..

Tiếng ông Vĩnh Chân chan chát như búa đập sắt :

— Đủ.. đủ.. có bị cảm nên tôi tha giết giờ đây, tôi không thể tha nữa...

Hoàng Trí tiến lên, thái độ quyết liệt :

— Ông phải giết tôi trước rồi mới đụng được tới thân thể nàng.

Ông Vĩnh Chân cười hóm hỉnh :

— Ha, ha, cậu sinh viên miệng còn hôi sữa muốn chơi trò giang hồ hành hiệp.. Thằng Vĩnh Chân này giết người như ngọc, từ trước đến nay đã thịt hơn chục mạng trong các vụ buôn thuốc phiện lậu, buôn vàng lậu nên đã quen giết quá rồi.. Số may đến lúc tận may mới vỡ nhảm tao... ha, ha... tao sẽ cho hai đứa may mỗi đứa một nhát rồi thiêu cháy ra than, vứt xuống sông Nhà.Bè như thằng Trần Sơn ngu dại..

Giai nhân Thúy Thủy cất tiếng kêu :

— Sát nhân, sát nhân, ai cứu tôi với !

Bàn tay chuỗi mẩn của ông Vĩnh Chân quật trái, in hằn 5 vạch đỏ lôm trên gò má trắng tuyết của nàng. Nàng quay lộn nhiều vòng trước khi lăn

quay xuống nền gạch. Hoàng Tri chộp cổ áo ông Vĩnh Chân, dùng nhu đạo xô dịch thủ té ngã.

Một tên cận vệ hươi dao, nhè hông chàng phóng tới. Chàng né vội, lưỡi dao kéo xoạc luôn một mảng áo. Tỉ phú Vĩnh Chân lục túi lấy súng. Hoàng Tri ôm ghì ông ta. Vĩnh Chân nâng cùi trỏ, chàng bị đòn trúng miệng, máu phun tung tóe.

Nóng tiết, chàng dấm máu vào cằm ông Vĩnh Chân. Khối thịt có hạng của nhà tỉ phú ngã dè lên cai giường sắt. Nhưng Vĩnh Chân đã rút được súng. Ông nhòm dây, chia khẩu còn 9 li về phía Hoàng Tri :

— Hết thời rồi, con ơi. Biết điều giơ tay lên.

Đoàng... đoàng... hai phát súng nổ liên tiếp. Khẩu còn tuột khỏi tay ông Vĩnh Chân.

Và một giọng nói rất quen rền vang :

— Chưa biết ai hết thời... Ông Vĩnh Chân, ông còn chờ gì nữa ?

Tư-cóm hiện ra ở khung cửa. Hoàng Tri sững sờ, nhìn hết miệng súng bốc khói của Tư-cóm đến bộ áo rằn ri hằn máu trên người. Trời ơi... Tư-cóm là cớm thật sự, cớm chính hiệu trăm phần trăm.

Hoàng Tri ráng mãi mới cất được tiếng :

— Cậu là nhân viên Nhà nước ?

Tư-cóm cười :

— Từ khuya. Cớm xi-vin, cậu hiểu chưa ? Tôi được lệnh theo dõi lão Vĩnh Chân trong nhiều tháng. Lão dính dấp đến nhiều vụ buôn lậu và thanh toán dẫm máu mà không tìm ra manh mối. Nhờ cậu, lão đã thủ tội. Cảm ơn cậu nhé !

Cộng sự viên của Tư-cóm lạnh lùng còng tay Vĩnh Chân. Hai tên cận vệ ủ rũ theo chân chủ chúng ra khỏi phòng, trèo lên chiếc xe cây đen sì.

Giai nhân Thủy Thủy nhìn Hoàng Tri không chớp mắt. Đột nhiên nàng bật lên như thần thề gấn lò so, phóng vào người chàng. Nàng ôm chàng hôn lấy, hôn để. Hoàng Tri vít đầu nàng xuống, hôn trả. Nữ y tá Nghinh lộ đầu vào rồi nước mắt chảy quanh, chạy một mạch ra sân ngoài.

Tư-cóm nhún vai, buột một tiếng vô nghĩa. Cửa phòng được khép lại. Ban đêm ở dưỡng trí viện Biên hòa im lặng lạ thường. Hoàng Tri quên hẳn sự hiện diện của người bạn con chấy cắn đời. Chàng quên hẳn cô Nghinh. Chàng quên hẳn nhà tỉ phú Vĩnh Chân. Đường như chàng quên hẳn cả sự tồn tại của chàng trên cõi đất rét mướt và quanh hiu này nữa.